

Az ige egyháza vagyunk-e még?

Reformatori örökségünk

Egyik nagyon kedvelt önmeghatározásunk így szól: mi az ige egyháza vagyunk. Így van-e ez még? Mennyben alakult át egyházunk a reformáció óta eltelt fél évszázad nem kis változásai hatására? E kérdéseknek kívánunk közösen utána járni, a közelmúlt néhány külföldi eseményét és saját egyházi életünk szokásait elemezve.

Ki hitte volna, közel ötszáz év alatt ekkorát változzon a világ! Ki gondolta volna a reformáció szülőhazájának számító Németországról, hogy napjainkban majd egy római katolikus püspök teszi fel a reformáció örökségét magukénak tudó evangélikus-református egyházak papjainak a címben szereplő kérdést. S ha nem volna igaz, semmit sem szólnék. Mondhatnám, némi büszkeséggel, elődeinkre gondolva, megszoktuk már az örökös szembenállást. Hitvitákban letisztult tanításunk védelme mögé bújva eleve kritikusan fogadhattam volna a kérdést.

De nem tehetem, mert sajnos a kérdezőnek, ott az adott körülmények között igaza volt! A püspök, kinek nevét sajnos nem jegyeztem föl, tiszteletet érdemel. Egy olyan úrvacsorai liturgia átélése látán emelte fel szavát, melyben nem hanzottak el Jézus szavai, azok a bibliai igék, melyekkel az úrvacsora szent misztériumát meghirdette nekünk: *Miközben ettek, vette Jézus a kenyeret, áldást mondott, és megtörte, tanítványainak adta és ezt mondta: „vegyétek, egyétek ez az én testem”* Azután vette a poharat, és hálát adott, nekik adta és ezt mondta: *„Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatja a bűnök bocsánatára.”* A 2003. évet a németországi protestáns egyházak kezdeményezésére a Biblia éveként hirdették meg. Miért? Gondolom hasonló okok miatt. A fent említett reformatori hitvitákban korábban egyedüli tekintélynek számító Szentírás napjainkban egyre kevésbé számít. Sajnos úgy látszik nem csak a gyülekezeti tagság körében. Az elsősorban német területen

Luther Márton

kifejezéseket a szolgáló lelkészek egy része önkényesen meghúzta. Nem egy nyugati kollégától hallottam miként jár el a keresztelezési szertartáshoz fűződő ígéret felolvasása során. Az: *Aki hisz és megkeresztelkedik üdvözüli, aki nem hisz elkárhozik* (Mk. 16,16) igéi közül – már ahol szerepelnek a rendtartásokban – egyszerűen kihagyják a második részt. Az: *aki nem hisz elkárhozik* fenyegetését. Az érvük: „nem valami evangéliumi dolog a hozzánk betérőket pokollal ijesztgetni. Örüljünk annak, ha valaki manapság még igényli a keresztséget.” S, ha még így sem sikerül a templomba csalogatni a kisgyermekes szülőket, akkor jöhet mintegy tehetetlenségük megkoronázásaként, a keresztelező kút szép virággal való beültetése, mondván, ha már ott árválkodik, használjuk valamire. Szeretném gyorsan leszögezni, e legutóbbi példával, számtalan tőlünk nyugatabbra fekvő templom-

ot látogatva én még személyesen nem találkoztam. Sőt azt sem kívánom állítani, hogy az említett rossz példák gyakran előfordulnának. De jelek, amelyeket láthatunk, rossz irányba mutatnak. Azt sejtetik, a reformáció egyházainak egykor másokat figyelmeztető élces hangjából kiveszett az önkritika. Eltűnt az egyház szüntelen megújulását követelő (ecclesia semper reformanda), kezdetektől féltve őrzött reformatori elv. Félő, hasonlatossá lettünk Jézus Urunk példázatában szereplő, önelégült emberhez, aki jól meglátja atyafiának szemében a szálkát, miközben nem érzékeli a sajátjában lévő gerendát sem (Mt7,1-5). Nem volna szerencsés sem most a reformációra emlékezve, sem máskor, ha mi is a példázatban szereplő hibájába esnénk. Ezért próbáljuk meg saját helyzetünkre vonatkoztatva önmagunk számára is feltenni a kérdést. Az ige egyháza vagyunk még?

A kérdésnek utána járva először azon érdemes elgondolkodni mennyire ismerjük a Szentírást? Ha csupán a Biblia irodalmi jelentőségét nézzük, páratlan alkotásnak tekinthetjük. A Szentírás reformációt követő fordításai nemzetállamok nyelveit alakították ki. Képzőművészeti alkotások és irodalmi művek százazei számára szolgáltatott kifogyhatatlan témát. A világ legtöbb nyelvére lefordították és mindmáig a legtöbb könyvet belőle adták ki. Nem véletlenül. Az emberiség Istennel kapcsolatos tapasztalatainak összegzését, történetileg is jól nyomon követhető módon, több mint 2000 esztendő eseményei kapcsán írja le.

Folytatás a 8. oldalon

Tartalom	Oldal
A presbitérium hírei	2
Az ige egyháza vagyunk-e még	3
Finnországi kirándulás	4-5
Hit az élménytársadalomban	6
Énekkari találkozó	7
Súri presbitérium hírei	8
Igehirdetés: Minden lehetséges	9

A PRESBITÉRIUM HÍREI

Presbitériumunk a nyári szabadságok idején sem pihent, gyűléseinket megtartottuk, amennyiben szükséges volt, döntéseinket határozatban rögzítettük. Ismerjék meg a testvérek presbitériumunk elmúlt időszakban végzett munkáját.

Gyülekezetünk néhány tagja rengeteg feladatot lát el, munkájukat észrevétlenül, töretlen kitartással végzik. Csak akkor tűnik fel hiányuk, ha rövid betegség miatt egy-egy alkalommal hiányoznak. Gondoljunk csak az oltáron elhelyezett, mindig friss virágokra, a mindig égő gyertyákra, a bekapcsolt mikrofonokra, világításra, a kihelyezett énekszámokra, a tisztaságra, ami fogadja a templomunkba érkezőt. Ugye szinte természetesnek vesszük ezeket a dolgokat? Pedig mindez szorgos kezek tulajdonosainak köszönhető. Ők azok a testvérek, akik köztünk ülnek a padokban, s talán istentisztelet alatt is nyomasztja lelküket a kétely, vajon nem felejtettek-e el valamit. Segítenünk kellene munkájukat, többünknek osztozni a feladatok terhéen.

Nagyobb aktivitást várunk presbiter testvérektől a gyülekezet tagjaival való kapcsolattartás területén. Fontos lenne visszajelzéseket kapnunk alkalmainkkal kapcsolatban is. Hogyan látják a testvérek, melyik alkalom a legalkalmasabb arra, hogy megszólítsuk a távolmaradó, vagy nem gyülekezetünkhöz tartozó testvéreket? Véleményem szerint nehezebb beilleszkedni a közösségbe, mint első alkalommal átlépni a templom kapuját. Segítsünk hát azoknak a testvéreknek, akik nem ismerik szokásainkat, első látásra talán nem igazodnak el a vasárnapi istentisztelet liturgikus rendjében. Magam is sokat köszönhetek első útjaimat megértő és segítő figyelemmel kísérő testvéreknek.

Ne feledjük, minden alkalom legfőbb célja az evangélium hirdetése kell, hogy legyen! Sok testvérünk egészségi problémái miatt nem tud eljutni a templomba. Szeretnénk számukra is lehetővé tenni az örömhír hallgatását. Ezért felkértük Kadlecsek István másodfelügyelő urat havonta egy istentisztelet videóra történő rögzítésére. A felvételeket szeretnénk a kábeltelevízióon keresztül eljuttatni mindenkihez.

Presbitérium gyűlésein egyre nagyobb hangsúlyt helyezünk gyülekezetünk lelki megújulására. Ezzel egyidőben szükséges azonban épületeink felújítása is. Ez a munka igen látványos eredményt hozott az idei nyáron, hisz testvérek is láthatták, meszelés, mázolás történt gyülekezeti helységeinkben. Befejeződött a lelkészlakás nyílászáróinak cseréje is.

Fontos döntéseket hoztunk az óvodával kapcsolatban is. Költségvetési módosítással teremtettük meg az óvodai udvari játékok szabályok szerinti elkészítésének lehetőségét. Egy óvónő munkaviszonyát módosítottuk határozott idejűről határozatlan idejűre.

Gyülekezetünk vezetőségének sok fejtörést okozott épületeink biztosítása. Gyönyörű templomunk és számos tulajdonunkban lévő ingatlan biztosítása már nem volt arányban azok értékével. Most a Magyar Evangélikus Egyház és az ÁB-AEGON Biztosító Rt. között keretszerződés jött létre, mely kedvező feltételeket kínált gyülekezetünknek is, ezért csatlakoztunk a szerződéshez. Az új szerződés megkötése többletkiadást jelent majd gyülekezetünk pénztárából, de ez a kiadás eltorpúl a lehetséges káresemények esetén a helyreállítás költségei mellett.

Szeretnénk többet tenni a szociális munka területén is. Sajnos egyre több család szorul segítségre. Szinte minden otthonban vannak használaton kívüli műszaki cikkek, hisz ha újat, modernebbet vásárolunk, a régi készülék valamelyik sarokban porosodik. Felmerült a gondolat, ezeket a gépeket eljuttathatnánk rászoruló testvéreinkhez. Várjuk testvéreink megoldási

javaslatait erre a feladatra is.

Kérem testvéreket, amennyiben kérésük, kérdésük vagy javaslatuk van gyülekezetünk életével kapcsolatban, segíteni tudnak valamely általunk megfogalmazott feladat teljesítésében, keressék meg a presbiter testvéreket, mindannyian örömmel fogadjuk a hozzánk fordulókat.

Urunk gazdag áldását kívánva hívom a gyülekezet tagjait további szolgálatokra!

Kusicza Gáborné
Jegyző

DIAPORÁMA ÉS IGEHIRDETÉS

Testvérek híradásainkból már értesültek róla, hogy presbiteri üléseken a munka megkezdése előtt zsoltárokat énekelünk és igehirdetést hallgatunk. Nem történt ez másként 2003.09.16-án sem. A kijelölt zsoltár éneklése után azonban az igehirdetést Szarka István lelkész úr diavetítéssel kötötte egybe. A diaporáma ma már önálló műfajként komoly rangot vívott ki magának a művészetek között, Magyarországon minden évben fesztiválon méretik meg tudásukat művelői. Ebből az új művészetből kaptunk ízelítőt. Csodálatos érzés volt nemcsak hallani a 8. zsoltár mindenki által ismert szavait, de képeken látni a benne leírtakat.

A hallás igen fontos érzékünk, de a látás még több ingert küld agyunk felé. Ha látjuk és halljuk is ugyanazt a dolgot, kétfelől jutunk információhoz. Kiegészítve, felerősítve, érthetőbben, hatásosabban. Hiszem, hogy a technika vívmányait felhasználva közelebb hozhatjuk, közérthetőbbé tehetjük akár a Biblia szavait is. Szinte lehetetlen, de megpróbálom csak szavakkal elmondani a testvéreknek, amit láttunk, hallottunk.

„Mily felséges a te neved az egész földön,
az égen is megmutatod fenségedet.”

Míg e szavakat hallottuk, az ég és a föld végtelenségét sugárzó tájképeket láttunk, s valóban minden az Úr dicsőségét hirdeti, hisz mindezt Ő teremtetten.

„Ha látom az eget, kezed alkotását,
a holdat és a csillagokat,”

A képeken élénk társul a Föld képe, majd a Hold, a csillagos égbolt, végül a Tejútrendszer, mindez óriás méreteket mutat, s az éles ellentét: kezed alkotása. És a csillagos ég pompáját, a hatalmas úrt látva, az igehirdetést hallva elgondolkodom:

„micsoda a halandó – mondom –, hogy törödsz vele”

Ráébredünk, milyen kicsik vagyunk. Annál inkább meglepő a felismerés, az Úr mily nagyra becsüli a gyenge embert, aki képtelen még saját magát is megmenteni. A képeken előbb a templom képét látjuk, majd a temetőt. Ébred bennünk az Evangélium reménysége.

„Kevéssel tetted őt kisebbé Istennél,”

A vetítő képein a minket körülvevő világ, az Isten megbízásából általunk őrölt és uralt világ képeit látjuk. Még fokozottabb a hatás, mivel a képeken ismerős arcokra bukkanunk, hisz mi is itt, ebben a ránk bízott világban élünk, „dicsőséggel és méltósággal” megkoronázva. Használjunk fel hát minden lehetőséget, hogy hirdessük Isten ígét. Biztos vagyok abban, hogy ez a rendhagyó igehirdetés minden presbiter testvér emlékezetébe örökre bevésődött. Kívánok minden testvéremnek hasonló katartikus élményt!

„Ó, Urunk, mi Urunk!

Mily felséges a te neved az egész földön!”

Kusicza Gáborné
Jegyző

Óvodai udvari játékok

A tavalyi évben az óvónők és a szülők döntése alapján az óvodai udvari játékokat bővíteni szeretnénk. A meglévő csúszda és hinta mellé őszre elkészült a babakáz, melyet a gyerekek nagy örömmel fogadtak. A tervekben szereplő játékok faanyagát megvettük – nem kevés pénzért – amely feldolgozás alatt van. A homokozó, mászóka és két mérleg-hinta már a befejezés stádiumában van, amit még a tél beállta előtt szeretnénk a gyerekek számára az udvarra felállítani. A szülők sok társadalmi munkával dolgozzák fel a faanyagot, de sajnos az idő kevés a munka pedig sok.

Tavasza tervezzük még egy vonat és egy hajó elkészítését. Reméljük, hogy ezek is elkészülnek és a gyerekek, örömmel veszik majd birtokukba. Az óvoda és a Szülői Munkaközösség nevében megköszönjük a társadalmi munkában részt vevő szülőknek a közreműködését és a tiszte-

lendő úr és családja megértését az udvaron történt rendtelenségért és zajos munkavégzésért.

Benis János SZMK elnök

MEGHÍVÓ

Az Evangélikus Óvoda Szülői Munkaközössége szeretettel meghív minden szórakozni vágyót

2003. november 8-án 20 órakor

kezdődő óvodás báljára.

Zene: Csizmadia Géza, Horváth László,
ifj. Szabó Zoltán

Írjunk, készítsünk filmet együtt!

A cím felszólításának második felét presbitériumunk is megszívlelte. Határozatot hoztunk istentiszteleteink havi egy alkalommal történő felvételéről. Reméljük, hamarosan kiépül a közszégi kábeltelevízió stúdiója, megoldódnak annak személyi feltételei és így lehetővé válik istentiszteleteink közvetítése is. Szeretnénk ezzel a szolgálattal az otthon maradó betegek és idős testvéreink számára is eljuttatni Jézus gyógyító szavát, az evangéliumot. (a Kiadó)

Nem szerencsés, ha beszámolómat köszönettel kezdem. Mégis ezt érzem helyénvalónak, hogy Szarka István lelkésznek kifejezzem köszönetemet. Rám gondolván egy olyan média műhelynek lehettem tagja, ahol az elektronikus és írott sajtó rejtelmeibe betekintheztem, tanulhattam.

Az Alberti vendégházban 2003. október 16-18 között megtartott, első evangélikus médiaműhely egyik résztvevője voltam. Az ország különböző részéről összejött lelkészek, újságírók „újságíró palánták”, jeles szakemberek tanítványai lehetünk.

A médiaműhely résztvevői

Gáncs Péter médiáért felelős püspök nyitó áhítatát követően, Dr. Fabiny Tamás docens a Duna Tv szerkesztője, „Merítőháló és olló” címmel tartott előadást. „Merítőháló” – mindenhol, minél több információszerzés, „olló” – kapott információk rövidítése, kivágása írásainkból.

T. Pintér Károly, az Evangélikus Élet főszerkesztője előadásában idézem: - „fontos, hogy ott legyünk az adott, eseményeknél, ezekhez ragaszkodva, pontos információt tudjunk adni!” Kötetlen fórumbeszélgetéssel folyt az éjszakába nyúló tapasztalatcsere. Menyes Gyula evangélikus lelkész a Nyugati (Dunántúli) Egyházkerület püspöki titkára áhítatával kezdődött a következő napunk.

**Gáncs Péter püspök, T. Pintér károly főszerkesztő,
Szakács Tamás lelkész**

Győri Virág az Evangélikus Élet olvasószerkesztője „Kéziratgondozás a gyakorlatban, javítsunk együtt” leggyakoribb hibáink kiküszöbölésére adott tanácsot. Helyesírási hibák, elemzési szempontok, nyelvhelyesség, fogalmazástechnika.

Fabiny Tamás „Hogyan készítsünk interjút? Hogyan adjunk”? Ezek mind az elektronikus médiumok sajátos problémáinál adódott hibákról szóltak.

„Tévézünk együtt!” Az MTV vallási műsorok szerkesztője, Nagy László vetített le tanulságképen pár rövid filmet. Bete-kintést nyertünk ugyanitt a Duna Tv által készített filmekbe is.

Reggel Szőke Beatrix lelkész útmutatását hallgathattuk meg. Kötetlen beszélgetéseinket folytatva, döbrentünk rá, kevés volt ez a pár nap az igazi tanulásra, csak ízelítőt kaptunk mindenből.

Mindnyájunk számára hasznosak voltak az együtt töltött órák, nem csak szakmailag, emberileg is. Lelkiekben feltöltve jöttünk haza. Isten áldását kérem további munkánkra!

K.J.G.

Finnországi kirándulás

A kirándulást még koratavasszal hirdette meg Szarka István lelkész úr, amit már sokan nagyon vártak, főleg akik már korábban is voltak ott. Június közepére jött össze az induláshoz szükséges minimális 30 fős létszám, így már semmi akadálya nem volt annak, hogy június 29-én, vasárnap este - hosszas búcsúzkodás után - elindulhasson velünk az autóbusz. Mivel a járművön kb. 50 hely volt, így senki sem panaszkodhatott a hely szűkösségére. A nap már lement és a Bakonycsernye - Komárom útvonalat is mindenki elég jól ismerte, ezért főleg a beszélgetéseké és az ismerkedésé lett a főszerep, merthogy nemcsak csernyeiek utaztak, hanem a szomszédos településekről is jó néhányan.

Az éjszaka folyamán keltünk át Szlovákián, ami elég nagy kár, mivel így a Tátrából csak sötét körvonalakat láthattunk. A hajnal - a jó tempónak köszönhetően - már Lengyelország déli tájain ért utol bennünket. Hatalmas ország és egyhangú alföldiessége ellenére mégis van benne valami báj. Hétfőn ebéd után érkezünk a fővárosba, Varsóba, ahol már mindenki készítette a fényképezőgépét, hogy a látványosságokat lencsevégre kap hassa. Ez volt az első hosszabb pihenőnk a sok 10 perces megálló után. Először egy csodálatos kastélyparkot látogattunk meg, ami annak ellenére is nagyon pozitív benyomást tett, hogy a kastélyba - hétfő lévén - sajnos nem tudunk bemenni. Miután kigönyörködtünk magunkat, egy pár kilométerrel odébb mentünk megtekinteni a történelmi belvárost egy 3-4 órás szabadprogram keretében. Mindenki igyekezett a lehető legtöbb látványosságot felkeresni, úgymint az egyetemet, a Tudományos Akadémiát, a miniszterelnöki rezidenciát, vagy akár a Víztorlat. A vásárlással a borsos árak miatt csínján bántunk. Hiába, turistaszegzon volt. Délután 18 óra felé megfelelő fáradtsággal gyülekeztünk a busznál, ami már vitt is tovább minket észak felé.

Másnap hajnalban a vámos ébresztett - legalábbis engem - mivel elértünk a Baltikum határára. Ez már egy teljesen más világ volt, mint amit a magyar szem megszokott. Körülbelül olyan volt, mint nálunk a rendszerváltást megelőzően. Bár erősen igyekeztek, mind Lettországon, mind Litvániában, hogy fel-

számolják a szocializmus látható maradványait, azért még jó néhány évnek el kell telnie ahhoz, hogy „Európával” egységes képet mutassanak. A növényzet itt már inkább végtelen fenyőerdőkből állt, itt-ott kisebb nyírfaligetekkel. Egy komolyabb megállót tartottunk csak, ahol egy kis parkoló éppen a tengerparton volt. A vállalkozóbb kedvűek rögtön fürdőruhára vetkőztek és máris csobbantak a habokban. Mivel az ég elég felhős volt, a víz pedig a legtöbb ember szerint jég hideg, ezért a fürdőzés csak pár percig tartott, azoknak persze, akik egyáltalán fürödtek.

Kedden dél körül már Észtországban róttuk az utakat, amely ország kicsinyisége ellenére, egészen más, mint délebben fekvő testvérei. Sokan el sem hitték, hogy valaha ez is a keleti blokkhoz tartozott. Csodálatos építmények, tiszta, rendezett környezet, eleven, fejlődő piacgazdaság. A nyelv és a kultúra valahol a finn és az orosz között áll, amik jól kiegészítik egymást. Az országon belül először egy Pärnu nevű kisvárosban álltunk meg, mely főleg a turizmusból él. Itt ismerkedtünk először a külföldi evangélikus egyház életével és építészével egy rövid idegenvezetés keretében. Utána egy óra szabadidő, ami alatt egyesek a tengerpartra mentek le, mások pedig a helyi „Madjar” nevű magyaros étteremben csillapíthatták éhségüket. Egy gyors városnézés a jellegzetes sétálóutcaikon és máris mentünk tovább Tallin felé, ami Észtország tengerparton fekvő fővárosa.

Késő délután érkezünk, bár itt északon ilyenkor a nap még magasan jár, ezért nem sokat éreztünk a késői időpontból. Miután megtudtuk, hogy a hajó, ami átvisz minket Helsinkibe, csak éjfélkor indul, úgy döntöttünk, hogy egy kiadós séta a városban azért nem árt. Kropf Balázs volt az „idegenvezetőnk”, aki egy évig kinn élt Finnországban, ezért számára a környék és az utazás már ismerős volt. Idegenvezetésünk főleg a tallini várra koncentrált, ami méltó volt nagy hírnevéhez, már csak azért is, mert valóban lenyűgöző látványt nyújtott. Rengeteget fényképeztünk, hogy megőrizhessünk magunknak valamit a sok emlékből. Utána megbeszéltük az időpontot, amikor a kikötőben találkozunk, majd mindenki elindulhatott felfedezni ezt a

nem mindennapi világvárost, ahol az új és a régi, az üzleti élet és a kultúra nagyszerű szintézist alkotott. Sokszor támadt olyan „Budapest-érzésünk”, szinte csak a Gellért-hegy hiányzott. Csak úgy szédültünk a sok múzeum, színház, étterem és üvegpalota nyújtotta látványtól. De mint minden jó, ez sem tartott örökké, mert 23 óra ismét visszazal-lingóztunk a kikötőbe. A hajó egy kicsit késett, de azért fél egy körül így is kifutottunk. Mivel éjszaka utaztunk, ezért minden 2 ember kapott egy hálókabint. Azonban csak kevesen voltak olyan álmosak, hogy a hajóútnak legalább az első néhány percét ne nézték volna a korlátok mellől a fedélzeten.

Ezek után volt, aki a hajót indult felfedezni és volt, aki - kihasználva, hogy végre ágyban alhat - inkább pihent egy jót. Másnap 9 órára érkezünk Helsinkibe, ahol a kikapcsolás és gyors létszámmellenőrzés után indultunk Nivalába. Hosszú és fárasztó buszozás után délután 16 órakor érkezünk meg a Finnország közepén fekvő kisváros /Nivala/ melletti ifjúsági táborba, ahol már vártak minket a finn fiatalok. Szinte, mint régi ismerősök voltunk üdvözölve. Két faházban voltunk elszállásolva. Egyben a fiúk, egyben a lányok. A kikapcsolás és egy könnyű vacsora után a finnekkel közösen csoportokra oszlottunk és ismerkedési versenyt rendeztünk. Az győzött, aki a legtöbbet megtudta a csoporttársairól adott idő alatt. Mindezek után jött a szokásosnak mondható esti program, a szauna és az úszás. Ezt mindenki nagyon élvezte, csak sokak szerint nagyon kevés időnk volt rá. Úgy éjfél körül kerültünk ágyba, és nem nagyon kellett elringatni minket.

Másnap 8 órakor ébresztő, reggeli, majd indulás a szomszédos Kalajokiba, ahol meg-

csodálhattuk a helyi kastélymúzeumot, egy üvegműves műhelyét és természetesen a tengerpartot, ami egy fokkal azért melegebb volt, mint Litvániában, de még így is csak térdig merészkedtünk be a vízbe. A parton süttünk egy kis makkarát /hasonlít a virslire/, majd hazafelé bementünk még Nivalába, ahol a helyi családsegítő szolgálat életébe nyertünk betekintést. A buszon hazafelé jutott csak fülünkbe, hogy a finnek egy parádiával készülnek, amiben bemutatják, hogy hogyan látják a magyar a kultúrát finn szemmel.

Ezen felbátorodva mi is sebtében összeültünk egy kis forgatókönyvet, arról, hogy mi hogyan vélekedünk a finnekről. Nagy sikert arattunk vele. Amíg felkészültünk, Szarka István lelkész úr beszámolt a finn testvéreknek a bakonycsernyei gyülekezet életéről, terveiről, eredményeiről. Ezután következtek a színdarabok, majd a „szokásosnak” mondható esti program /szauna, fürdés/. Este -tudván, hogy másnap továbbindulunk- mindenki igyekezett összepakolni.

Reggel egy kicsit komoran, de időben ébredtünk. Megbeszéltük az aznapi tennivalókat majd a finn fiatalok invitálására ismét csoportokra oszlottunk, és egy kis erdei kirándulással egybekötött vetélkedőn vettünk részt. 11 óra magasságában megtörtént a kölcsönös cím és telefonszám csere, a közös fényképezkedések, majd hosszas búcsúzkodás után elindultunk új úticélunk Suonenjoki felé.

Odafelé még volt időnk megállni egy kicsit Nivalában vásárolni és nézelődni. 2-3 órás autóbusz utat követően érkezünk Suonenjokiba, ami arra a pár napra Finnország vallási életének központjává vált. Ugyanis az idén itt rendezték meg, az úgynevezett. Ébredési Ünnepeket, az ország legnagyobb vallási együttlétét körülbelül 20-25 ezer ember részvételével. Az itt eltöltött 3 napban (péntektől vasárnapig) egy iskola osztálytermeiben voltunk elszállásolva, matracokon, hálószékben. A 3 nap alatt nagyon sok előadást hallgattunk – volt tolmácsunk is – bizonyágtételeken, diaképes beszámolókon vettünk részt, majd végül egy közös Isten-tiszteleten is.

Kikapcsolódásképpen viszont rengeteget fürödtünk a helyi tóban, bejártuk a várost, makkarát süttünk a közeli étterem kertjében,

stb. Vasárnap koradélután lelkiekben feltöltkezve indultunk az utolsó úti célunk, Valkeala felé, mely kisváros már nincsen messze Helsinkitől, tehát eléggé délen fekszik, ami ismét jó néhány órányi zötykölődést jelentett. Hiába, ez az egy hátránya van Finnországnak, hogy olyan nagyok benne a távolságok. Odafelé a hosszú úton legalább volt módunk gyönyörködni a rengeteg tó és erdő nyújtotta csodálatos látványban. Vasárnap délután 17-18 óra körül érkezünk meg Valkealába, mely talán a legtakarosabb kisváros volt, amit eddig láttunk.

Utunk azonnal a helyi gyülekezeti központba vezetett, ahol már vártak ránk a családok, akiknél el voltunk szállásolva, valamint Sakari Vihma lelkész úr. Egy könnyű vacsorát követően elosztottak bennünket 4-5 fős csoportokra, majd mindenki a vendéglátója gondjaira bízva autóbá szállt és elindult „új otthona” felé.

A szállásainkról nehéz átfogó képet adni, de a lényeg az, hogy mindenki azokat irigyelte legjobban, akik tó, vagy valamilyen víz mellé kerültek, mert ők legalább feleleveníthették a Nivalában már megszokott esti úszásokat. Az általános menetrend szerint vacsorától reggelig mindenki a „családjánál” tartózkodott. Reggelente bevitték minket a városba a gyülekezeti központhoz, ugyanis itt volt a „magyar csapat” találkozóhelye, ahonnan indultunk a közös programjainkra reggel, és, ahova érkezünk este.

Esténként már vártak ránk a vendéglátóink, hogy ismét autóbá ülve hazavigyenek minket takaros kis otthonaikba. Majd reggel ugyanígy indult újra minden. A hétfői nap programja a következőképpen alakult. Egy rövid séta keretében megtekintettük Valkealát, beleértve a csodálatos templomot, az igényes helytörténeti múzeumot, a minden kényelemmel felszerelt idők otthonát és az ifjúsági központot, ahol elköltöttük szerény ebédünket. Ezt követően mindenki választhatott, hogy a helyi vidámparkot szeretné meglátogatni, vagy inkább a közeli nemzeti parkban kíván felejthetetlen emlékeket szerezni.

Én, mint nagy természetjáró, inkább ez utóbbi mellett döntöttem, amit nem is bántam meg később sem, lévén, hogy a csodálatos táj többet ér minden vidámparknál. Késő délután volt már, mire bejártuk a kijelölt útvonalat, és emlékekben bővelkedve visszatértünk

Valkealába. Este még meghívtak minket egy helyi nyelven seurat-nak nevezett összejövetelre, amit magyar szem leginkább egy hatalmas kerti partihoz tudna hasonlítani. Előzenét hallhattunk, bizonyágtételekkel szolgáltunk a finn testvéreknek és jót lakomáztunk a frissen sült makkarából és palacsintából. 2-3 óra telhetett el ebben a hihetetlen jókedvben, majd indulnunk kellett hazafelé, bár az igazat megvallva szívesen maradtunk volna akár reggelig is.

Másnap egy közeli kisváros Lapperanta életébe nyerhettünk betekintést, miközben meglátogattuk a híres Fazer cukorgyárat, ahol felpakoltunk olcsó édességekkel, bejártuk a helyi evangélikus és ortodox templomokat (ez utóbbi igazi kuriózum Finnországban) és ízeletet kaphattunk a helyi vendégszeretéből is. Meglehetősen fáradtan mentünk „haza” ismét családjainkhoz, akik mosolyogva érdeklődtek élményeink felől.

Mivel másnap indulnunk kellett haza, ezért ezen az estén még átadtuk az otthonról hozott szerény kis ajándékainkat vendéglátóinknak, majd megköszönve eddigi türelmüket aludni mentünk. Szerdán reggel érzékeny búcsúzkodás, majd indulás Valkealából. Még az idő is beborult mikor elindultunk. Úgy tűnt, mintha a magyarok hozták volna a jó időt, most pedig vinnék is magukkal.

Visszatunk során még megálltunk egy rövid időre Helsinkiben, amit idefelé még nem nagyon volt módunk megcsodálni. Na persze ebbe azért az is belejátszott, hogy még volt bőven időnk a hajó indulásáig. Tallinban csatlakozott hozzánk egy Miko nevű finn fiú, akinek még Nivalában ígértük meg, hogy szívesen elhozzuk, ha itt csatlakozik hozzánk. Hazafelé hasonlóan hosszú és kimerítő utunk volt, mint odafelé, bár Mikko jelenléte és beszédessége – beszélt magyarul is – nagyban hozzájárult ahhoz, hogy ne érezzük olyan szomorúan magunkat, amiért ott kell hagynunk ezt a csodálatos országot. Július 11-én pénteken déltájban, Isten segítségével ép-ségben és életre szóló élményekkel gazdagodva érkezünk Bakonycsernyére. Reméljük, 2 év múlva ismét részünk lehet ilyen fantasztikus utazásban. (Fotók: ifj. Csernyin Sándor)

Brayer János

Ezzel az írással szeretnénk elkészönni a cikk szerzőjétől hűséges és dolgos polgári szolgálatosunktól, aki felvételt nyert Szegedre, a Római Katolikus Egyetem Teológiai Karára. Jó munkát János, áldjon meg az Úr! (A szerkesztő)

Hit az élménytársadalomban

Beszámoló az Evangelikus Szövetség Rastede-i közgyűléséről.

Ecikk szerzője az Ökumenikus Tanulmányi Központ jóvoltából, mint megfigyelő vehetett részt az evangélikus és református német tartományi egyházak küldötteiből álló közgyűlésén, melyet a bensem-i székhelyű Vallástudományi Intézet szervezett meg október 9-12. között.

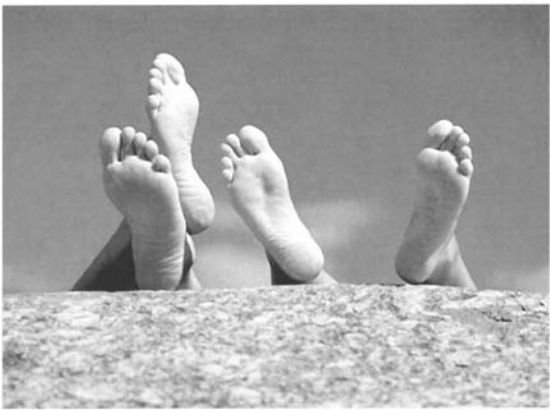
A 2003. év ökumenikus helyzetét értékelő jelentést, *Hit az élménytársadalomban* című, két napos tudományos konferencia előzte meg. Néhány apró képet, gondolatot szeretnék átadni a háromnapos együttlét szellemi-lelki ajándékaiból.

Oldenburg szomszédságában fekvő Rastede a tenger közelségének és hatalmas kiterjedésű parkerdejének köszönhetően jó levegőjéről híres. A délelőtti előadások és délutáni csoportos foglalkozások közötti tekintélyes szabadidőt sokan az aktív pihenés jegyében használták ki. A kellemes séták alatt bőven jutott idő az ebéd és a hallott előterjesztések megemésztésére.

A konferencia főelőadásait témánkhoz illeszkedően mindkét reggel bibliatanulmányok vezették be. Az első napon korunk élményorientált embere állt a vizsgálódás homlokterében.

Generalversammlung des Evangelischen Bundes 2003 in Rastede

**Glauben
in der
Erlebnisgesellschaft**

Generalversammlung
des Evangelischen Bundes
9.-12. Oktober 2003
in Rastede bei Oldenburg

A programfüzeten látható kép, azokat a modern mai embereket szimbolizálja, akik életük során egyik élménytől a másikig sietnek, s akiknek már nem az utazás végcélja a fontos, hanem maga az út, mely alatt minél többet meg tapasztalni, átélni vágnak. Ebben a belülről fakadó erős késztetésben, az élmények utáni sóvárgásban, - miként elő-

adóink megállapították, - nagy szerepet játszik önmagunk ürességtől való félelme. A belső biztonságát, támasztát, tehát Istenét veszített ember, fél önmagától, mert ha egy percre is egyedül marad, ordítani kezd benne az üresség. Ezért menekül egyik eseményből a másikba. A bevásárlás, élményfürdő, a szabadidőparkokban, Wellness központokban eltöltött idő, a különféle társasági együttlétek, megszámlálhatatlan változatban és formában a gyorsan múló élet élvezetének forrásává lettek.

Életünkben kivesző hagyományos vallásosságot, az Istenbe vetett hitet felváltotta az e világ hatalmasságai felé forduló bizalom. Ezt mutatja a közelmúltban a németországi fiatalok körében végzett felmérés is. A hagyományos és pszeüdo vallásosság alakulásának meghatározására a következő kérdést látták a legmegbízhatóbbnak a kutatók. Megkérdezték: „Kinek van a legnagyobb befolyása a világ sorsának alakításában?” A válaszok, főként azok arányszámai megdöbbentőek: *minden ember egyformán felelős 32%-ot, nagy világcégek, bankok 22%-ot, míg az Isten világ feletti hatalmáról alkotott elképzelés csupán 11%-ot kapott, ezzel maga mögé utasította a néhány meghatározó politikust 9%, a feltalálókat, és a nagy terrorszervezeteket 3%.* (Anabella Weismann professzor asszony előadása: *Hit az élménytársadalomban.*)

Az élmények és események túlkínálatában vergődő ember számára a hit valóban híd lehetne, melyen visszatárlhatna Istenéhez és önmagához. E hitet viszont közvetíteni, tanítani kell. A második napon előadók ennek mikéntjére keresték a választ. *Hitet tanítani: hogyan, hol, mit?* Az előadásban megerősítést nyert az általunk is ismert tény: a felnövekvő generációnak egyre kevesebb lehetősége van a családi körben elsajátítani a hitéletének legfontosabb elemeit, ezért megnő a vallás és hitoktatás szerepe mind az iskolai, mind a gyülekezeti alkalmainkon.

Tanítani, de hogyan? Örök vita folyik a pedagógiában: a szigorúbb, következetesen az ismeretanyag átadását, szemlét tartó és a könnyedebb, inkább a tanuló természetes kíváncsiságát segítségül hívó és egyéni képességeire fokozottan odafigyelő oktatási típusok között. Vajon az átadandó tananyag mennyisége, vagy a tanítás időtartama alatt keletkező élmény ad nagyobb eredményt a hitoktatásban? Az *élménypedagógia* a kettő ésszerű és rugalmas kombinálásban látja a megoldást. A legfontosabb ismeretanyag átadását, ugyanakkor a személyiségbe való mély beépülését is lehetővé teszi az élmények közvetítésével tanító módszer.

Bár a látott statisztika és a személyes tapasztalataink alapján nem túl biztató a diagnózis. Az imént felvázolt megoldás arra biztat minden nevelésben, tevékenykedő szülőt, pedagógust, újra le kell ülnünk az iskolapadokba, hogy alapos elemzés után megértsük saját korunk lélektanát. S ami ennél még fontosabb, megértsük a nyugati kultúránkban fokozatosan teret veszítő Istent, aki nem lesz kevesebb, gyengébb azáltal, hogy mi nem gondolunk rá. Sőt hívása, – rajtunk is áll miként közvetítjük azt - változatlan szeretettel gyorsan múló élmények helyett, Életre szóló lehetőséget ad.

(szi)

Oroszlányi énekkari találkozó október 12

„Az Úr volt mindig őriződ”

Minden évben megrendezésre kerül Oroszlányban az énekkari találkozó, ahol szép számmal összejöttünk. Bakonycsernye is részt vett ezen az összejövetelen, amire szeretettel hívtak, vártak és vendégül láttak bennünket.

Énekkarunk nem ifjú emberekből áll, épül, hanem javarészt idősebbekből, akik nem tanultak kottát olvasni, sem a hangjukat képezni. De létezőnk, mint az a bizonyos fenyő amit hajlítanak viharok, süti a nap, de tudja, hogy miért él, van. A megpróbáltatások sem vehetnek erőt rajta, ő áll a szélnek, esőnek, viharok kitéve, de ad a madaraknak menedéket, hűsíti a vándort az árnyéka.

Kicsi közösség vagyunk, amely képes megújulni, összegyűlni, amikor Isten szolgálatába kell hogy álljon, meg is teszi. Ha ki kell állni az Ő dicséretére, azt ki-ki a saját legjobb tudása szerint, meg is teszi. Sokféle gondjaink vannak, elvárások, aminek meg kell felelnünk, de önátadásunk a legnagyobb kiteljesedés.

Olyan csodaszép vasárnap délutáni őszi időt, napfényt adott nekünk a Teremtő erre a találkozóra, hogy minden résztvevő szíve megtelt szeretettel és hálával. Hányszor csodálhatjuk az Ő alkotását, teremtett világa szépségét. A zöld színek sárgába, barnába érnek. A bokrok galagonya pirosa, a kökény kékje, mind téged dicsér Uram. Adtál nekünk emberi szívet, kitáruul lelket. Adtál tavaszt, megértük a nyarat, most ősz van. Úgy gondolom, hogy a Szentlélek munkálkodik mindannyiunkban és az Atya a tenyerén hordozza ezt a kis énekkari csapatot, hogy részt tudjunk vállalni a mások megvidámításában.

Az énekkarok szolgálatokat tettek, de ki is az aki szolgál? Kérdés, amire nem biztos, hogy kellőképpen tudunk válaszolni. Ember embernek, Istennek szolgál, de csak akkor tud ember Istennek szolgálni, ha megtanul embernek szolgálatot tenni. Az ókorban rabszolgák álltak uruk szolgálatában. Az akkori rendszer, rend tökéletes képmásai. Szolgálni... de ki tudja felvenni a szolgai munkát? Élünk egy olyan világban, ahol a saját érdekeinket nézzük elsősorban. Mire van szükségem, mi kell nekem, mi teheti kényelmesebbé az életem? A hitetlen ember valami felsőbbhöz, hívő Istenéhez mond fohászt, hogy adja meg azt, amire szüksége van, de mindegyik a Mindenhatóhoz küld imát. Kicsi emberparányok vagyunk, korhoz, nemhez kötetlenek. Életünk során olyan állomásokhoz érkezünk, ahol dönteni kell, hogy ki az egyes szám első személy. Egyik ilyen állomás, hogy szülők leszünk és gyermekünk javára lemondunk arról, amit ő szeret. Nem megerősítés ez, hanem öröm. Az önzetlen adni tudással a szülők tanulják meg elsőként e szolgálatot, melyre minden ember képes. Lehetünk szegények és megkérdezhetjük: - Uram, semmim sincs, mit adhatok akkor? És Ő válaszol: - A szívedben vagy gazdag.

Hiszen az emberi szívet olyan csodálatosnak teremtette, hogy befér az egész világ és annak minden teremtményének a szeretete. Adott mosolyt az ajkunkra, melegséget a szemünkbe, a szívünkbe érzéseket, kezünket a jötevére tette. És azt kérdezzük, mit adjunk? Ennél több nem kell. Hiszen a pénz hiánya szeretetlenséget szül, de a szeretet elfedezi a hiányt.

Szolgálat... Elgondolkoztató szó. Eljut az ember az értelme fejlődése során. A mosollyal, a segítséssel, szeretettel, amit embertársunk felé küldünk, szolgálunk. Bár nem mindenkiről gondoljuk, hogy az embertársunk. Lehet, hogy bánt, fáj elviselni, amit mond, vagy tesz néha. Arra kell gondolni, hogy ő egy kicsi gyermek. Felénk tárja a karját, hogy szeressük. Meg kell látni benne a félelmet, kéri a segítségünket. Azért hangos a szava, mert a félelmét ránk vetíti, hogy figyeljünk rá. Akár hány éves valaki, gyermeki módon hívja fel a figyelmet magára. Ha ezt észre tudjuk venni, segíteni tudunk, lecsitulnak a zajok és az életünkben, annak minden szituációjában szolgálni tudunk embernek és Istennek. Tiltakozhatunk akár, de ahogy az általános iskola osztályait kötelező elvégezni, hogy felsőbb osztályba léphessünk, úgy kell kijárnunk az élet iskolájában a törvényszerűség eme iskoláját alapfo-

kon, aztán felsőbb fokon.

„Jöjjen el a Te országod” – kérjük Atyánktól. Hiszen „a mi országunk mennyekben van” írja Pál apostol a Filippibeliekhez írott levelében.

Azt gondolom, hogy ezen a mai napon, ahol részt vett a bakonycsernyei, székesfehérvári, komáromi, csákvári és oroszlányi énekkar, minden és minden (gregorián ének, passiójáték, öröm és hálaének) a Krisztust dicsérte és az ég felé szállt.

Énekkarunk vezetője Szarka Éva lelkész nő mondott egy rövid bevezetőt, majd Gyökér Józsi bácsi verssel szolgált. A mi énekkarunk négy énekkel készült:

- Ne szállj perbe énvelem!
- Bánkódó szív jöjj!
- Téged dicsérlek
- Fényességbe én című énekekkel

Közös énekként pedig három ének hangzott el:

- Dicséret zengjen ajkunkon
- Én Istenem én bűnös ember
- Te adtad nékem lelkemet

Uram tedd teljessé a mi életünket az áldozat által, amit a Fiú hozott értünk! Nyisd meg szemünket a látásra, füleinket a hallásra, szívünket üzeneted befogadására! Olyan sokszor nem akarjuk meghallani a Te szavad. Gyógyítsd meg a nem hallók hallását, hogy egész füllel legyünk hallók igédre, embertársainkra figyelni tudjunk, és szeressük ezt az életet a maga keserűségeivel, gyötrelmeivel, de szépségével, egyediségével és rendkívüliségével együtt. Hiszen nincs rossz jó nélkül, nyár tél nélkül, tavasz ősz nélkül. Így teljes az év az életünk.

Mi is köszülünk. Életünknek ezen szakaszában megadatott bizonyos fokú bölcsesség és kiteljesedhetünk. Hullanak a levelek, de minden érés szüretelése ez. A kicsi gyermek belehempereg a fűbe, lefekszik a földre, beszélget a hangyával és nevet ricsodálkozva mindenre, ami körülveszi. Azt az üzenetet sugallja felénk, hogy élnünk kell és tennünk a dolgunkat, bár telek gondolatjait velünk, hogy fázunk, tavaszok virulnak el, nyarak adnak tág tereket, illatokat, őszi ad ízeket, zamatot, átgondolást. Felnőtt őszi emberek vagyunk, tele összegyűjtött örömmel. Gyönyörű ősz! Ahogy a lenyugvó nap fényében rátekinthetünk a hazai tájra. Bárhova nézünk, szívünk feltöltődhet és azt mondhatja:

- Itt vagyok, Uram az ősz elközelgett, de Te itt vagy velem.

Nyisd meg Uram füleinket a hallásra, hogy halljuk meg a tücsök cripelését ne csak a nagyvárosban, hanem a mi kis falunkban is. Hiszen lehet, hogy halkan szól, de tudunk figyelni rá. Aztán jön egy pillanat és meghalljuk a zenét a szívünkben, ahogy érzékeljük a körötünk levő létezését, a csillagok ragyogását, az áldott napfény melegét, a virágok illatát, életünk és a teremtett természet harmóniáját. Hiszen ezt csak a szeretet átalakító, megújító érzése teszi láthatóvá és érzékelhetővé. És halljuk a minden zenéjét, ahogyan körbefog minket és zengi az élet dicséretét, az ég felé szálló kórusok háláját.

„Te adtad nékem lelkemet
Nagy Isten áldalak
A föld porából testemet
Oly bölcsen formáltad
Ő tarts meg mindig büntelen,
Ha rosszra hajlana
Hogy alkotásod hadd legyen
Szentlélek temploma”

Somogyi Károlyné

Folytatás az első oldalról

Ezzel szemben nálunk a Könyvek Könyvének felbecsülhetetlen értékű művét, még az irodalom órákon is tilos volt tanítani.

A hittan oktatások idejét és az azokat látogató diákok számát erősen korlátozták. Bár én személyesen elmondhatom, családi háttéremből adódóan, hitüket gyakorló szüleimtől mindig csak biztatást és ösztönzést kaptam a heti egy konfirmációi oktatás és istentisztelet látogatására, ennek ellenére teológiai hallgató koromban, a biblia ismeret tanulása során mégis az derült ki, hogy nem ismertem meg kielégítő módon a Szentírást. Lehet, ezzel nem én vagyok így egyedül. Világosan látnunk kell azt is, hogy hívő emberként a Bibliára nem szabad csupán, mint az emberi művek egyik legnagyobbjára gondolunk, hanem Isten akaratát tartalmazó kijelentésnek, ki nyilatkoztatásnak kell tartanunk. Pontosan ezért tanulmányozása nem terjedhet ki az iskolák irodalom és hittan óráira, hanem egy egész életen át tartó, folyamatként végig kell kísérnie a hívek és az egyházi emberek életét. „*Lábam előtt mécses a te igéd, ösvényem világossága.*” (Zsolt 119, 105) **Ha Biblia óráink és istentiszteleteink látogatottságának számarányait tekintjük, jogos lehet önkritikával élnünk. Aron is megvesszük-e az alkalmakat? Más oldalról megközelítve, miért lenne**

lemondás, és miről mondanánk le, ha a vasárnap, vagy a hét egy napjának órácskáját az Isten akaratának tanulmányozására fordítanánk?

Nagy nyereség lehetne inkább, amely megelégedettséget, békét adna, a lelkünk oázisává lehetne, mely szomjunkat olthatná abban a sivár pusztaságban, ahol a létezésünk kérdéseit már csak kevesen keresik. Emberöltönk szűkre szabott perspektívájából szemléljük az életet, így válik küzdelemmé, teherrel elviselhetetlenségig nyomasztóvá az életünk. Hiányzik belőle a tiszta világosítás, az Úr kegyelmes esztenedjének jövője, az evangélium. Az ige tiszta forrásában megtalálható úgy a feddés (törvény) mint a világosítás (evangélium). Nem szerencsés, ha az egyház népe, miközben a kor nyelvén akar megszólalni, meg rövidíti Isten ígéretének bármelyik- melyik üzenetét. Protestáns örökségünk nehéz, feladatot rótt ránk, amikor az egyház felsőbb tanítói hivatalának tekintélyét, annak visszaélései miatt megszüntette. Ezért nekünk kell értelmezni a Szentírást, nekünk kell megismerni korunkat és a kettő összefüggésében szintén nekünk kell mérlegelnünk, mikor melyik hangból kell a több.

Remélhetően soha nem lesznek pápáink, akik megmondják számunkra egy adott helyzetben, mi volna a helyes keresztyéni magatar-

tás. De voltak és mindig lesznek is mértékadó tanítóink, akik egy adott kor környezetében megszólaltak, tanításuk értékét az utókor minden esetben kettős mérték alapján bírálta el. Az első: vajon megszólalásaikban, állásfoglalásaikban valóban az Isten szavát hirdették-e? Függetlenül attól, az mennyire volt hízogó a mindenkor hallgatóság számára. S a másik, képesek voltak-e Isten hiteles üzenetét a kor nyelvén megszólaltatni? Úgy eljuttatni a hallgatósághoz, hogy az a mindenkor műveltségi és kulturális szintnek megfelelően befogadható legyen számukra.

Nem más a feladatunk nekünk sem. Gyakorló keresztyén embereként, gyülekezetünk tagjaiként az Isten különféle tisztségeket adott nekünk. Szülők és nagyszülők vagyunk Isten embereket bízott ránk. Munkahelyünkön, lakókörnyezetünkben nem csak önmagunk képviselői, hanem az Ő küldöttjei is vagyunk. Pontosan hasonló feladat vár ránk, mint angyalaira és apostolaira. Közvetíteni kell magatartásunkban, beszédünkben, egész életünkben az Ő örök isteni akaratát. Éppen ezért jó követői úgy lehetünk, ha megértjük az Ő örök akaratát. Krisztus alázatával és ígéretének erejében bízva hirdethetjük a Benne való örök megújulást, az örök tavaszt, akár ebben a csúnya őszben is.

Szarka István

Súri presbitérium hírei

Szeptember 23.-án presbiteri gyűlésen tartottunk Súron. Három napirendi pontban a következőket tárgyaltuk meg:

Beszámolót halottunk az építkezés jelenlegi állásáról, Kéri Gerzsonától az Építkezési Bizottság vezetőjétől. A pénzeszközök ez évre kimerülnek, de a díszterem és a hozzá tartozó szociális helyiségeket szeretnénk még az év folyamán átadni. A jövő évben is pályázattal kívánunk evangélikus egyházmegyéhez fordulni, talán ezúttal méltányosabb elbírálás alá esünk majd. Második pontban, az éves munkaterv előterjesztését hallgattuk meg.

A harmadik pontban az egyebek címszó alatt határozat született két témakörben.

A Súri Evangélikus Egyházközség Presbitériuma nem járult hozzá a parókia kertjének értékesítéséhez.

Visszatérő határozat született: az elkövetkezendő hetekben gyűjtést rendezünk a parókia építésének érdekében. Továbbra is számítunk az önzetlen adakozók támogatására.

Szó esett még Evangélikus Törvénykönyvünknek megfelelően arról, hogy a jövőben gyűléseinkről, több esetben kimentés nélkül távolmaradó testvéreinket lemondottnak kell tekintenünk megbízatásáról.

Bakonycsernye:

Felhívjuk kedves gyülekezeti tagjaink figyelmét, hogy a kényelmesebb ügyintézés érdekében lehetőségük van egyházfenntartási járulékuk, adományuk befizetésére az ALBA Takarékszövetkezet bakonycsernyei fiókjában.

Az egyházfenntartói járulék az éves nettó jövedelmük 1%-a illetve a presbitérium által meghatározott minimális összeg: 2000 Ft nyugdíjasok, 4000 Ft a dolgozók részére.

Gyülekezet presbitériuma

Minden lehetséges

„Hallottátok, hogy megmondatott: Szemet szemért, fogat fogért. Én pedig azt mondom nektek, hogy ne szálljatok szembe a gonosszal, hanem annak, aki arcul üt jobb felől, tartsd oda másik arcodat is. Ha valaki pereskedni akar veled, és el akarja venni a az alsó ruhádat, engedd át neki a felsőt is. Ha pedig valaki egy mérföldnyi útra kényszerít, menj el vele kettőre. Aki kér tőled, annak adj, és aki kölcsön akar kérni tőled, attól ne fordulj el.”
Mt5, 38-42

Keresztyén Gyülekezet!

Gyakran idézett mondatok köszönnek vissza ránk mai igénkben. Amikor a hit nehezen járható keskeny útjára léptem a legtöbbször talán a Hegyi Beszéd e szakaszát hozták fel ellenem a kételkedők. Ha ütnek, ezután te is oda tartod a másik arcodat? Kenyérrel dobod vissza, ha valaki megdob kövel? Intelligens barátaim rögvést tovább vitték e gondolatot és megkérdeztek tőlem, én miként látom az egyház háborúhoz való viszonyát.

Természetesen nem segített volna a válaszadásban, ha ismerem és idézem, Luther zseniális munkatársát és barátját Melancthon Fülöpöt. Az Ágostai Hitvallás XVI. Részében, a világi dolgokról így vélekedett hitvalló ösünk: „A keresztyéneknek szabad.... jogos háborút viselniük, katonáskodniuk”

Miként fér össze egymással a Jézus által tőlünk követelt evangéliumi alázat az erőszakkal? Vagy egyáltalán miként lehet a normál polgári életben létezni ilyen tanításokat követve? Valóban szinte lehetetlen vállalkozás feloldani a feltett kérdésekben egymásnak feszülő óriási ellentéteket. Mégis a mai napon Isten Szentlelkét és a Szentírást segítségül hívva kísérletet tehetünk rá.

Meg kell értenünk e szakaszt, mert Jézus Urunk beszédei közül a legfontosabb, legértékesebb gyűjtemény részét képezi, melyet összefoglaló néven a Keresztyénség etikai kódexeként tartanak számon a kutatók. Illendőség kérdése tehát, hogy ismerjük, becsület kérdése, hogy legalább kísérletet tegyünk az ebben foglaltak gyakorlására. S ha betartani nem is vagyunk képesek, de legalább lássuk, miként kellene élni Jézus elvárásai szerint és azt is, olykor milyen mesze vagyunk tőle!

Három példa történetem van, amelyeken keresztül érzékelteni szeretném, amit talán mindenki érez mennyire nehéz, szinte már lehetetlen a Jézus urunk által rajtunk követelt evangéliumi magatartás szerint élni. Az első történet az első keresztyének kísérlete volt. Jézus menyebemenetele után az övéi, Mesterünk közeli visszatérésében reménykedve megváltak minden vagyontól, a tehetősebbek szétosz-

topták javaikat, a szegények között vagy a gyülekezet gondjaira bízta azt. S ők e világi megkötöttségtől megszabadulva, várták a mielőbbi üdvösséget. Anániás és Szafira története Ap. Csel 5-ben pontosan arról árulkodik, mennyire komolyan vették ezt a gondolatot. Bár csak zárójelben jegyzem meg, a házaspár halálának igazi oka nem a vagyonuk be nem szolgáltatása miatt következett be, hanem hazugságuk miatt. „Megkísértették Isten Szentlelkét”, azt hazudták, a teljes ös??szeget Istennek ajánlották, miközben a felét félretették saját céljaikra. A szép reményekkel indult jeruzsálemi vállalkozás végül mégis kudarcba fulladt. Pál apostol leveleiből tudjuk (Róm, 15 27; Gal 2,10), a gyülekezet végül annyira elszegényedett, hogy az apostol adományokat, segélyeket gyűjtött számukra a pogányokból lett keresztyének körében.

Angyal, Máté evangélista jelképe, mozaik V.sz. első negyede Róma S. Pudenziana

A másik történetemben, nagyot ugorva az időben a rendszerváltás időpontja körüli Magyarországon járunk. A történet egy megyeszékhely főterén játszódik le. A szabadságát elnyert Magyarországot is elérte a keleti vallások és azok szektái. A távoli kultúra varázsa idegenségének frissességével sokakat lenyűgözött. A harmincfokos nyári melegben főzték a „szent gombócot”. A verejték, a por és pizskó szépen beledagasztódott a tésztába, de a higiénia mások oly kényes városlakókat ez nem zavarta. Hosszú sorban, áhítatos csendben várakoztak rá. Történetesen arra sétált lelkészársam, aki élményét megosztotta velem. Ismerem, egész életében alázatosan üldöztetésben, nélkülözésben szolgálta végig a nép sok viharát. De ekkora butaság láttán most mégis csak háborog és közben, észrevétlenül lesodor egy „szent” könyvet az árusok polcáról. Nyugtalan. Feldúltan visszateszi a könyvet. S ekkor a könyveket árusító szereztes csendesen, békés arccal megkérdezi tőle: „Mi a gond? Miért oly ideges?” Nem felelt, csak csendesen ment tovább. A történetet elmesélve azt kérdezte tőlem, amit Thomas Mertontól tanult: „- Nem értem. Miért vagyok ingerült, amikor igazam van?”

A harmadik történet, a minap velem esett meg. Egy nagyáruházból kifele jövet tele bevásárló kosárral és szinte teljesen üres pénztárcával megszólított egy adománygyűjtő. Éhező gyermekeknek kért némi pénzt. A jól kiválasztott helyszínén, diszkrétén járt el nem volt toladó, mégis elküldtem, mert nem tehettem mást. Rossz érzésem volt, de azután sajnos hamar megnyugodtam. Elutasításom után az arckifejezésére nem a nemes eszme féltése fölötti szomorúság ült ki, hanem a düh és a harag, lenézéssel kevert sajnálata.

Íme három kudarc, a jézusi felszólításra adott félresikerült válaszok. Késérő tapasztalatok s bizonytalanság az olvasók számtalan ilyen szomorú tapasztalatáról tudnak még saját életükből. Ezek mind elhitetik, megerősítik bennünk a vélekedést: - nem is lehet úgy élni, amint Jézus kívánja tőlünk.

Mégis nagy hibát követnénk el, ha elhinnénk ezt! Nagy hiba lenne, ha hasztalan próbálkozásunkat megunva elfelednénk Jézus magasra állított mértékét és a lehetetlennek tűnő kérés teljesítéséről eleve lemondanánk. Hiba volna elfelejteni az ige szavát: **minden lehetséges annak, aki hisz!** Az Istennek semmi sem lehetetlen! S talán az is rossz gyakorlat ha leragadnánk a Jézus szavainál és nem kutatnánk mögötte meghűződő szándékot. Kérdezzük meg, miért mondotta ezeket ilyen nyomtatékosan. Mi volt a szándéka vele? S ha így, rácsodálkozva kérdezzük utána, lassan feltárhatja előttünk a titkát. Megérteti velünk Jézus nem lehetetlent kér tőlünk, mert ő már azt elvégezte helyettünk. Nem azt kéri: erőltessük meg önmagunkat. Nem mindig és mindenkitől kéri a vagyona szétosztását, mert sokan nem képesek erre. Sőt az alázat sem mindig megvalósítható, esetleg lehet, hogy Isten igazsága szempontjából nagyon is káros.

De egy valamit biztosan meg kell és meg lehet tenni. Első lépésként segítségül kell hívni az Ő nevét. S azután együtt képesek lehetünk tenni ellene, mondhatunk ellent a rossznak.

Nem ellenállva neki, rosszárt nem fizetve rosszal. Gyűlöletre nem válaszolni semmit. Esetleg otthon a belső szoba magányában, csendben el lehet mondani az ellenségért egy imát. Jézus ezt várja tőlünk. Csak azt, annyit akar, hogy megszakadjon egy láncszem a gyűlölet véget érni nem akaró körforgásából. Csak ennyit: Vele megtehetjük. Vele és nem egyedül! Isten hatalmát így mutatnánk meg mások előtt. Gyógyulna a világ. Növekedne benne a békeesség.

Új törvényt ír az ige. Az isteni szeretet mindent legyőző új törvényét. Talán hatna bennem is. Talán hatna általam is. Nem kell sok ismeret hozzá, csak azt kell fürkészni, amit tenne helyemben Jézus. És vele én mit tehetek. Tanúi, sőt tevékeny munkásai lehetünk egy új rendnek.

Szarka István

ALKALMAINK

Istentisztelet: Minden vasárnap Súron 9.00-kor,
Bakonycsernyén 10.30-kor.

Minden hónap **első** vasárnapján úrvacsora.

Szórvány istentisztelet: Bodajkon 15.00,

Ácsteszerén 16.30-kor.

Minden hónapmásodik vasárnapján Mecséren

Bibliaórák: hétfőn a Béketelepen 16.30-kor

csütörtökön a gyülekezeti házban 17.00-kor

Ez évben Jézus boldogmondásairól beszélgetünk. Minden érdeklődőt szeretettel várunk!

Énekkari próbák: Ifjúsági énekkar szerdán 18.00-kor Horváth Lászlónál
Bakonycsernye, Arany János u.

Felnőtt énekkar: csütörtökön a gyülekezeti teremben, 18.00 órától.

HITOKTATÁSOK HETENTE

Nap	Időpont	Megnevezés	Korcsoport	Hely
Hétfő	5. óra	Hittan	1-2-3. oszt.	Iskola
	6. óra	Hittan	7. oszt.	Iskola
Kedd	8.00	Hitoktatás	Óvoda	II. sz. Óvoda
	10.00	Hitoktatás	Óvoda	I. sz. Óvoda
	11.00	Hitoktatás	Óvoda	Evang. Óvoda
	5. óra	Hittan	4. oszt.	Iskola
	6. óra	Hittan	6. oszt.	Iskola
Szerda	5. óra	Hittan	5. oszt.	Iskola
Péntek	15.00	Konfirmáció előkészítő	6. oszt.	Imaterem
	16.00	konfirmációóra	7. osztálytól	Imaterem
	17.00	Ifjúsági óra	konfirmáltak	Lajtorja
	16.00	Hitoktatás	Vegyes	Béketelep
Vasárnap	10.30	Gyermekek bibliai kör		Lajtorja

ÜNNEPI ALKALMAINK

Időpont	Hely
Okt. 31-én 15.00	Reformációi istentisztelet Súron
Okt. 31-én 17.00	Reformációi istentisztelet Bakonycsernyén
Nov. 01-én 10.00	Temetői istentisztelet Bakonycsernyén (Véahony)
Nov. 01-én 14.00	Temetői istentisztelet Súron (Köztemető)
Nov. 01-én 16.00	Temetői istentisztelet Bakonycsernyén (Köztemető)
Nov. 02-án 15.00	Temetői istentisztelet Mecséren

Részletek gyülekezetünk 2003-2004-évi munkatervéből

A Biblia Éve: Adventi előadássorozatot tervezünk a Bibliáról, meghívott előadónk a Szentírás és a Teológia tudományának doktorai lesznek. Az előadások címei: Olvasom a Bibliát, ismerem a Bibliát; Tanít a Biblia tanítom a Bibliát; A Biblia az istentiszteleten, Biblia a hétköznapi életben.

2004. Januárban ismét találkozunk más felekezeti testvéreinkkel az Ökumenikus Imahét keretében.

2004. Bőjtjében evangelizáció lesz a béketelepen és a gyülekezeti házukban.

A Nagyhétben ismét „táborba szálunk” a konfirmandusainkkal. Március 14-én borbírálatot és borversenyt rendezünk a Gyülekezeti termünkben; Május 16-án konfirmáció, Pünkösd után a steineni gyülekezet fiataljai látogatnak el hozzánk. Június 5-én német vendégeinkkel együtt Gyülekezeti napot rendezünk, melynek záró alkalmaként terveink szerint egy „Tamás istentisztelet” is tartunk, melyre főként fiatalokat és Istent kereső, gyülekezetünkől eddig távol lévő ismerőseinket és ismeretleneket várunk. Június 13. tanévzáró istentisztelet.

ANYAKÖNYVI HÍREK

A keresztség szentségében részesültek:

- ✠ Szilágyi Roland
- ✠ Ilarik Martin Pál
- ✠ Vámosi Karina
- ✠ Pánczél István
- ✠ Hajas Mónika
- ✠ Nagy Katalin
- ✠ Palik Kitty
- ✠ Szok Máté
- ✠ Szabó Katinka
- ✠ Kertai József Károly
- ✠ Killerman Rebeka
- ✠ Fidrich Fanni
- ✠ Ihász Vivien
- ✠ Fojtik Petra

Házasságot kötöttek:

- ♥ Asztalos László és Bittmann Lilla
- ♥ Kalincsák Péter és Gersey Katalin
- ♥ Szpisák Attila és Kornseé Mária
- ♥ Boros Tamás és Kalincsák Márta
- ♥ Dénes Tibor és Hajas Mónika
- ♥ Pánczél István és Nagy Éva Anna
- ♥ Szabó László és Epinger Andrea
- ♥ De Flavis Dario és Hérics Ildikó
- ♥ Tógyi Balázs és Abonyi Krisztina
- ♥ Groszeibl Zoltán és Szabó Anikó

A feltámadás reménységében kísértük utolsó földi útjára:

- ✠ Kirschner István 59
- ✠ Szolnoki Mihályné 92
- ✠ Szalai Imréné 73
- ✠ Szarka Pál 70
- ✠ Gyuris Jánosné 62
- ✠ Gyuris Imre 48
- ✠ Bakonyi István 77
- ✠ Nagy Sándor József 68
- ✠ Kadlecsik István 78
- ✠ Kadlecsik József 85
- ✠ Barosi Mihályné 87
- ✠ Kozár Pál 76
- ✠ Bakai László Aladár 41
- ✠ Fazekas István 83
- ✠ Nohta Imréné 65
- ✠ Gáspár Vilmos 46
- ✠ Gyepesi Pál 56
- ✠ B. Tóth József 79
- ✠ Bajza István 79
- ✠ Varga István 67
- ✠ Skrabák István 55
- ✠ Magashegyi Mihályné 79 éves korában

Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg, mert megnyugsznak fáradozásaikból, és cselekedeteik követik őket

A Bakonycsernyei Evangélikus Egyházközség kiadványa
Bakonycsernye Dózsa Gy. u. 1 Tel/fax: 22/592-001

Email: i.szarka@freemail.hu

Felelős kiadó: Szarka István, lelkész

Számítógépes szerkesztés: Csernyin Sándor

Email: csernyin@freemail.hu

Web cím: <http://church.lutheran.hu/bakonycsernye>